SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 119/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2007 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 9. januára 2001 podal okresnému súdu žalobu proti Mestu B. o ochranu vlastníckeho práva. Okresný súd prvýkrát vo veci rozhodol 11. februára 2003 tak, že jeho žalobu zamietol. Proti rozsudku sa sťažovateľ 18. marca 2003 odvolal, o jeho odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 303/03 zo 7. júna 2004 tak, že rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom z 3. februára 2005 žalobu sťažovateľa opätovne zamietol. Aj oproti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie 7. apríla 2005. Krajský súd uznesením č. k. 4 Co 173/05-96 z 30. decembra 2005 rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dňa 10. augusta 2006 okresný súd uznesením odmietol „podanie" sťažovateľa, proti ktorému podal odvolanie 12. septembra 2006, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007 tak, že uznesenie okresného súdu z 10. augusta 2006 potvrdil.

Podľa sťažovateľa označené súdy napadnutými rozhodnutiami porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006 a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru; uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu zruší a vec im vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie; sťažovateľovi prizná primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk, ktoré sú spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť okresný súd a krajský súd do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a spoločne a nerozdielne uhradiť vzniklé trovy súdneho konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú

porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým súdom (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či uznesením okresného súdu č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006 a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta vo vzťahu ku konaniu okresného súdu a proti ktorému podal odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (uznesenie č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať predmetné uznesenie okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľ namietal porušenie ním označených práv aj uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007, ktorým tento potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 C 15/01-108 z 10. augusta 2006.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Treba uviesť, že dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa sú presvedčivé, aj pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci aj o právne posúdenie. Preto na zistenia uvedené v odôvodnení uznesenia a na právne normy, ktoré použil z citovaných ustanovení poukazuje odvolací súd.

Na námietky žalobcu vyjadrené v podanom odvolaní sa žiada uviesť, že márne uplynutie sudcovskej lehoty na odstránenie nedostatkov nebráni tomu, aby účastník doplnenie (opravu) urobil aj neskôr. Môže tak urobiť až do doby, keď súd z toho nevyvodí zákonom predpokladané následky, t. j. do vydania uznesenia, ktorým podanie odmietne.

K otázke poučovacej povinnosti sa odvolací súd už vyjadril vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 30. 12. 2005 v tejto veci, keď uviedol, že poučovacia povinnosť uvedená v ust. § 43 ods. 1 O. s. p. smeruje k tomu, aby vady žaloby boli odstránené; súdu je preto tiež uložené účastníka (žalobcu) poučiť ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak splní súd túto povinnosť, záleží už len na účastníkovi, či vady skutočne odstráni alebo, či bude daný dôvod na odmietnutie podania podľa § 43 ods. 2 O. s. p. Poučovaciu povinnosť podľa § 43 ods. 1 O. s. p. nemožno vykladať tak, že by súd mohol účastníkov poučovať o hmotnom práve. Potom by už nešlo o odstránenie vád podania, ktoré bráni prejednaniu rozhodnutia veci, lež o návod akoby mal účastník postupovať, aby bol v konaní úspešný.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s ust. § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie

ako vecne správne potvrdil.“

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení uznesenia okresného súdu, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd sa stotožnil s postupom a uznesením okresného súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a uznesenie okresného súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Na tomto závere treba trvať aj napriek tomu, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že krajský súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 69/06-114 z 25. januára 2007 je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože tento stav nemožno zmeniť ani v prípade ustanovenia právneho zástupcu, ústavný súd sa touto otázkou nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2007